

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšera a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **R. G.**, zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 10. 2018, č. j. 75 A 42/2016 - 43,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím Magistrátu města Most ze dne 12. 5. 2016, č. j. MmM/055936/2016/OSČ-P/FF, byl žalobce shledán vinným z přestupků podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 a písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále též „zákon o silničním provozu“, či „silniční zákon“), kterých se měl dopustit tím, že dne 26. 11. 2015 v 14:59 hod. v obci Most, ulici Slovenského národního povstání, při řízení osobního vozidla tov. zn. Škoda Superb, r. z. X, překročil nejvyšší dovolenou rychlost vozidla v obci (po odečtení možné odchylky měřicího zařízení mu byla naměřena rychlost jízdy 67 km/h), a dále tím, že k jízdě užil vozidlo, které nemělo provedenou platnou technickou prohlídku. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolání. Rozhodnutím žalovaného ze dne 26. 10. 2016, č. j. 4920/DS/2016, JID: 163704/2016/KUUK/Pfš, bylo odvolání zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

II.

[3] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce správní žalobou, kterou Krajský soud v Ústí nad Labem (dále též „krajský soud“) zamítl shora označeným rozsudkem. Krajský soud nepřisvědčil námitkám poukazujícím na vady výroku prvostupňového rozhodnutí. Podle názoru krajského soudu odpovídá výrok prvostupňového rozhodnutí dikci zákona. Stejně tak neshledal důvodné ani další námitky a žalobu proto jako nedůvodnou zamítl. Plné znění rozsudku je přístupné na www.nssoud.cz.

III.

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Polemizoval se závěry krajského soudu při vypořádání jednotlivých žalobních námitek a dovozoval porušení judikatury Nejvyššího správního soudu. Konkrétně brojil proti výroku prvostupňového rozhodnutí. Zejména namítal, že z výroku nevyplývá, jakou nejvyšší dovolenou rychlost stěžovatel překročil. Nedostatečně bylo konkretizováno i porušení § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Správní orgán I. stupně dále nerozčlenil výrok rozhodnutí tak, aby bylo zřejmé, kterým jednáním bylo porušeno které právní ustanovení, a která skutková podstata přestupku byla tímto jednáním naplněna. Poukázal i na nepřezkoumatelnost rozsudku. Z výše uvedených důvodů navrhl zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení.

IV.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami poukazujícími na nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, bylo-li by současně napadené rozhodnutí krajského soudu skutečně nepřezkoumatelné.

[8] Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[9] Nejvyšší správní soud při posuzování nepřezkoumatelnosti rozsudků krajských soudů vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nálezy ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, č. 34/1996 Sb. ÚS, a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, č. 85/1997 Sb. ÚS), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví podle § 54 odst. 2 s. ř. s.). To potvrzuje i navazující judikatura Ústavního soudu, např. náleze ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, č. 64/2007 Sb. ÚS, v němž Ústavní soud vyslovil, že *„odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným*

pokračování

na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena“. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, vyslovil, že pokud „*z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.“. Nepřezkoumatelností z důvodu nesrozumitelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, podle něhož lze „*za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozzeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zaviněn. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody.“**

[10] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek a dospěl k názoru, že není nepřezkoumatelný. Z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu krajský soud vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Rozsudek je řádně odůvodněn a je plně srozumitelný. Z rozsudku krajského soudu jednoznačně vyplývají důvody, které krajský soud vedly k zamítnutí žaloby. Nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163 atd.). Nejvyšší správní soud připomíná, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by mu měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016 - 24, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017 - 35).

[11] Není přitom pravdou, že by se krajský soud řádně nezabýval otázkou existence vad výroku správních rozhodnutí. K tomu viz zejména odstavce 32 a násl. rozsudku krajského soudu. Ostatně i z kontextu rozsudku je zřejmé, že nepovažoval vady výroku za natolik intenzivní, aby vyvolávaly nutnost zrušení správních rozhodnutí. Ačkoliv si jistě lze představit ještě podrobnější vypořádání námitek poukazujících na vady výroku prvostupňového rozhodnutí, nezpůsobuje způsob zvolený krajským soudem nutnost zrušení jeho rozsudku. Postup krajského soudu odpovídá konstantní judikatuře, podle níž není povinností správního soudu reagovat na každý dílčí argument uplatněný v podání a ten obsáhle vyvrátit; úkolem soudu je uchopit obsah a smysl argumentace a vypořádat se s ní (podpůrně srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04, I. ÚS 729/2000, I. ÚS 116/05, IV. ÚS 787/06, ÚS 989/08, III. ÚS 961/09, IV. ÚS 919/14). Např. v nálezu ze dne 12. 2. 2009 vydaném pod sp. zn. III. ÚS 989/08 Ústavní soud uvedl, že „*Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“* (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43).

[12] Nejvyšší správní soud neshledal důvodnými ani námítky ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[13] Stěžovatel v nich poukazoval na vady výroku prvostupňového rozhodnutí. Podle stěžovatele se jedná o takové vady, pro které měl krajský soud rozhodnutí správních orgánů zrušit. Nejvyšší správní soud mu nepřisvědčil.

[14] Podle § 77 zákona č. 200/1990 Sb.: *Výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).*

[15] Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem předně v tom, že z výroku vyplývá, o kolik stěžovatel překročil maximálně dovolenou rychlost v obci, resp. kde se tak stalo.

[16] V prvostupňovém rozhodnutí se mj. uvádí, že stěžovatel „překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci nejméně o 17 km/h“, a to „dne 26. 11. 2015 v 14:59 hodin, v Mostě, Ul. Slovenského národního povstání“.

[17] Z výroku rozhodnutí magistrátu tedy jednoznačně vyplývá, že stěžovatel překročil maximálně dovolenou rychlost v obci (překročil ji o 17 km/h), resp. kde přesně ji překročil (v Mostě, v ulici Slovenského národního povstání). Podle názoru Nejvyššího správního soudu bylo protiprávní jednání ve výroku popsáno tak, aby bylo možné vyloučit jeho záměnu s jiným. Viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 80/2014 - 37, podle něhož „[s]myslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí je to, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním. V rozhodnutí, jímž se trestá za spáchaný přestupek, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. To lze zajistit jen dostatečnou konkrétními údaji, které skutek charakterizují. Taková míra podrobnosti je nezbytná pro celé řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. Přitom je třeba vycházet z významu výrokové části rozhodnutí, která je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková pouze ona může nabýt právní moci. Pouze z řádně formulovaného výroku lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaká sankce byla uložena, pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoli odůvodnění) může být vynucen správní exekucí“. Obdobně vyznívá i usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, či rozsudky téhož soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 - 39, ze dne 11. 3. 2006, č. j. 4 As 270/2015 - 42, ze dne 16. 7. 2015, č. j. 4 As 63/2015 - 52. Této judikatuře korespondují i další rozsudky správních soudů, vč. rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 - 39 (dostupný na www.nssoud.cz), o který se opíral i krajský soud. Nutno dodat, že stěžovatel ani nekonkretizoval žádné jiné jednání, se kterým by mohlo být zaměněno jeho protiprávní jednání.

[18] Nedůvodná je i námitka, že z „ničeho nevyplývá povinnost jet v daném úseku maximální rychlostí 50 km/h“. Jak vyplývá z výroku prvostupňového rozhodnutí, jakož i obsahu spisu, stěžovatel se přestupku dopustil v obci. Ostatně stěžovatel nedokládá žádný relevantní podklad, ze kterého by bylo možno učinit jiný závěr. Krajský soud si nadto vyžádal sdělení od Magistrátu města Most, ze kterého vyplývá, že v daném místě byla nejvyšší dovolená rychlost vozidel omezena (obecnou úpravou zákona o silničním provozu) na 50 km/h. Stěžovateli byla přitom radarovým zařízením naměřena rychlost vyšší (o 17 km/h). Lze tedy souhlasit se správními orgány i krajským soudem, že jednání stěžovatele naplnilo § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu, podle kterého se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h. Poukazy na judikaturu Nejvyššího správního soudu (zejména rozsudky

pokračování

ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 - 42, ze dne 24. 5. 2017, č. j. 4 As 234/2016 - 46, ze dne 21. 12. 2016, č. j. 1 As 247/2016 - 30) neshledal soud případnými, neboť v nich nebyla posuzována zcela identická situace.

[19] Vadami, pro které by bylo třeba zrušit prvostupňové rozhodnutí, netrpí ani výrok prvostupňového rozhodnutí ve vztahu ke druhému porušení právního předpisu stěžovatelem.

[20] Správní orgán shledal, že stěžovatel porušil § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, podle něhož *Řidič je kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen a) užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem.* V poznámce pod čarou uvedený zákon odkazuje na zákon č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích.

[21] Mezi stranami není sporné, že správní orgán ve výroku uvedl, že stěžovatel porušil svým jednáním § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, a toto jednání konkretizoval jeho popisem (uvedl, že stěžovatel užil k jízdě vozidlo, které nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním předpisem tím, že nemělo provedenou technickou prohlídku). Lze si jistě představit ještě podrobnější specifikaci protiprávního jednání, resp. jeho podřazení pod zvláštní právní předpis (viz rozsudky akcentované v kasační stížnosti stěžovatelem). Jak však uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 - 48: *„Pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí.“* V dané věci správní orgán ve výroku uvedl, čím konkrétně došlo k porušení § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu; uvedl, že vozidlo nedisponovalo technickou prohlídkou, přičemž zmínil i to, že takovou povinnost ukládá zvláštní předpis. Tento předpis pak správní orgán konkretizoval v odůvodnění správního rozhodnutí. Uvedl, že tímto předpisem je zákon č. 56/2001 Sb., přičemž specifikoval i konkrétní ustanovení, ze kterých vyplývá povinnost disponovat platnou technickou prohlídkou (§37c, § 39 a § 40 zákona č. 56/2001 Sb.).

[22] Ani formální nerozčlenění prvostupňového výroku nevyvolává jeho nezákonnost. Požadované rozčlenění se jeví jako vhodné za účelem větší srozumitelnosti výroku, v dané věci je však i podle názoru Nejvyššího správního soudu výrok srozumitelný dostatečně.

[23] Nutno dodat, že stěžovatel proti uvedeným vadám výroku prvostupňového rozhodnutí nebrojil v odvolání, ale až v žalobě, v čemž soud spatřuje i účelovost jeho argumentace (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115, publ. pod č. 1856/2009 Sb. NSS, ze dne 2. 3. 2017, č. j. 7 As 313/2016 - 30, ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 - 43, ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013 - 60 atp.).

[24] Nejvyšší správní soud neshledal v rozhodnutích správních orgánů a krajského soudu ani žádné další vady, pro které by bylo nutno jejich rozhodnutí zrušit. Jejich závěry mají plnou oporu v právní úpravě a správním spisu. Zdejší soud se s jejich hodnocením ztotožnil a plně jej přebírá. Z tohoto důvodu nemohl Nejvyšší správní soud shledat případnou ani polemiku stěžovatele s jejich argumentací.

V.

[25] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[26] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. ledna 2019

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu